



JORGE RODRÍGUEZ

«Costa saber quantes pomes podrides tenim i si això afecta l'arbre sencer»

Jorge Rodríguez presideix la Diputació de València, on va estrenar-se ara fa set mesos i que és a l'epicentre de l'Operació Taula. Ací parla de corrupció, del Govern quadripartit que lidera i del futur del seu partit, el PSPV-PSOE.

*Entrevista de Víctor Maceda
Fotografies de Miguel Lorenzo*



diners que van robar, hem de ser capaços de poder-los recuperar.

—Té la percepció que el seu partit va practicar una oposició més enèrgica a les Corts valencianes que no a la Diputació, on la corrupció passava per davant però ningú no la veia?

—Aquesta institució no té un caràcter tan polític com la Generalitat o els ajuntaments. La Diputació és un ens gestor, de suport als municipis, més que no un espai de debat polític. Els debats de les Corts i els ajuntaments sempre han estat més intensos que no els d'ací, però a la fi, els partits polítics són una sola cosa, estiguen on estiguen. El Partit Socialista ha estat bel·ligerant, però hi havia unes inèrcies, uns camins que s'havien establert amb naturalitat, que no eren tan naturals i han transmès una sensació falsa.

—La imatge d'Alfonso Rus ja feia intuir que podia passar una cosa així...

—Sí, i els vestits de Camps, encara més, però hi havia una anestèsia general. Semblava una cosa bastant evident, però molts deien allò de "la que le han montado por cuatro trajes". No oblidem que açò [el cas *Imelsa*] es coneixia des d'abans de les últimes eleccions generals, i el PP, malgrat tot, va tornar a ser el partit més votat en aquesta comunitat. Com fa la cançó: "Què vos passa, valencians?"

—Com a alcalde d'Ontinyent, a vostè Rus sempre va rebre'l sense problema?

—Hi havia una xarxa de favors evident. Tothom no era benvingut, i la comparació entre les ajudes a l'Ajuntament de Xàtiva amb les de l'Ajuntament d'Ontinyent n'era una demostració clara. Hi havia una arbitrarietat que beneficiava qui feia el *rendez-vous*, independentment del partit que fóra. De fet, ho patien de manera especial els ajuntaments del PP governats per alcaldes no afins a Rus. Nosaltres hem trencat amb tot allò i treballem, per fi, de manera professional: a l'hora d'atorgar les ajudes de la Diputació, seguim uns criteris ben objectius.

—Hi havia alcaldes del PSPV-PSOE i de Compromís que lloaven l'actitud de Rus a l'hora de repartir subvencions.

—Rus tenia aquell posat simpàtic —"apunta-li 10.000 euros a aquest!"— i tots els partits havien acordat la manera de repartir els convenis singulars. Es tractava que hi haguera un equilibri territorial, però a l'hora de la veritat, no rebia igual un alcalde socialista que un del PP.

—Com van trobar-se Imelsa, la principal empresa de la Diputació?

—Vam detectar una opacitat impressionant en moltes contractacions i procediments. Des del minut zero vam col·laborar amb la justícia, a través d'una auditoria forense —descarregant tota la informació dels discos durs, correus electrònics inclosos— que vam facilitar a la Fiscalia. En ocasions, allò que s'havia publicat al BOP [*Butlletí Oficial de la Província*] no tenia res a veure amb el procés que s'havia seguit. Els plecs tenien aparença de legalitat, però la trampa estava preuinada. Aquestes trampes es veuen a les comunicacions més informals.

—Imelsa té 680 treballadors. Quants d'ells poden considerar-se apadrinats?

—D'aquests 680 treballadors i treballadores, 560 són brigadistes forestals, només uns pocs dels quals han superat un procés de selecció. Molt pocs.

—El lloc ideal per apadrinar gent, doncs. També dels grups de l'oposició?

—Ho desconec. Vull pensar que no, però no ho sé.

—José Manuel Orengo, portaveu socialista a la Diputació durant la major part de la legislatura passada, no li ha comentat res sobre això?

—No, no n'hem parlat mai.

—Què faran amb tota aquesta gent?

—Ho estem estudiant. No resulta fàcil prendre una decisió, perquè hi haurà molt bons professionals i de molt dolents. De moment, continuaran treballant. Disposen d'un contracte indefinit, cosa que encara ho complica més.

—El PP controlava la Diputació de feia 20 anys. Hi ha funcionaris que se senten alliberats i us expliquen coses?

—[*Somriu i nega amb el cap.*] Alguns, alguns... Però vaja, no massivament, potser perquè, en arribar nosaltres, ací ja s'ha- →

Què es va trobar en arribar a la presidència de la Diputació, ara fa set mesos?

—La gestió econòmica era aparentment bona, amb superàvit anual els últims exercicis, però hi havia una sèrie d'irregularitats que ara veuen la llum. Unes irregularitats que no es coneixien però se sospitaven. Ara tenim el repte de canviar la reputació d'aquesta casa.

—En fer un balanç dels primers 100 dies, va dir que quedaven "molts calaixos per obrir". I ara, que en porta 200?

—Em fa l'efecte que encara n'haurem d'obrir molts més. Ens hem posat a disposició de la justícia per tal d'esclarir-ho tot al més prompte possible. Aquells que han robat diners, hauran d'anar on siga, i els



→ via investigat molt i havien demanat molta documentació. Entenc que els tècnics han tingut la voluntat de col·laborar. De fet, el 26 de gener, el dia de les detencions, ací [a la Diputació] no va venir ningú.

—El nou Govern –PSPV-PSOE, Compromís, Esquerra Unida i València en Comú— sent que viu a casa d'un altre?

—Després de 20 anys, sí que et sents una mica estrany. Hi ha uns hàbits adquirits que tractem de canviar, però lluitem contra una gran màquina administrativa.

Jo tampoc no he pogut explicar el projecte de la Diputació: quan parle amb un periodista, és sobre corrupció. És una situació enrarida. Costa saber quantes pomes podrides tenim i si això afecta l'arbre sencer.

—Es comenta que el forat generat per la corrupció podria ascendir a 100 milions d'euros. És possible? El pressupost anual supera els 400 milions, però l'apartat inversor, no arriba als 80.

—Si multipliquem 80 milions pels 8 anys que va estar Rus a la presidència de

la Diputació, el resultat són 640 milions d'euros. En tot cas, no importa tant la quantitat defraudada com el fet en si.

—El manteniment i renovació de la gespa artificial dels camps de futbol, les calderes o les pistes de pàdel, continuaran en poder de les mateixes empreses?

—Farem concursos públics i justos.

Els concursos no es donen, sinó que es guanyen. No es poden convocar plecs de condicions amb un marge d'arbitrarietat que deriva simplement d'un informe tècnic. Plecs en què tothom empata i en què decideix un informe tècnic o la suma de diversos informes tècnics. Mentre aquestes empreses que vostè comenta no siguen sancionades i puguen continuar presentant-se a concursos, supose que ho continuaran fent, però serà essencial com es redacten els plecs i l'avaluació final.

—No és simptomàtic que una informació com la del cas Imelsa caiguera en mans de l'única diputada d'Esquerra Unida i no en les dels 8 diputats del PSOE, amb més mitjans per investigar?

—No tinc cap dubte que, si aquesta informació haguera arribat a qualsevol grup, s'hauria actuat igual. Per què li arriba aquesta informació a Rosa Pérez i no a un altre? Doncs no en tinc ni idea! Potser perquè ella era més bel·ligerant o perquè visibilitzava millor la bel·ligerància. De qualsevol manera, el Partit Socialista ha demostrat ser superbel·ligerant amb la corrupció. Som l'únic partit que s'ha personat en tots els casos que hi ha hagut. La nostra lluita contra la corrupció ha sigut modèlica. No ens posàvem samarretes, sinó que anàvem als jutjats, però la rendibilitat política, sembla que tenia a veure amb les samarretes.

—Egevasa, l'empresa mixta de gestió hídrica participada per la Diputació, també se situa al centre de les investigacions. Vostè té clar que els vuit diputats socialistes no han comès cap il·legalitat lligada a ella als seus municipis?

—Jo espere que no. En principi, n'estic segur. En aquests moments és molt difícil estar segur de res, però crec que la gent que m'acompanya ací és honesta i que, per tant, no hi haurà cap problema. La gestió de l'aigua sempre genera polèmica, sobretot el procés d'adjudicació: si és un contracte o un conveni, per exemple. Ara bé, que d'ací se'n puguen derivar responsabilitats penals... Fins ací hi ha una distància molt llarga. Crec que no passarà res, però encara està tot per veure.

«Els alcaldes socialistes joves han d'anar agafant protagonisme. No necessàriament el paper de màxim protagonista, però sí més protagonisme. Tenim una altra manera d'entendre la política»

—Vostè, com a alcalde, hi deu haver tingut relació.

—... És clar que sí. Egevasa gestiona l'aigua d'Ontinyent i no he vist res estrany. No hem tingut problemes. Professionalment, ha funcionat molt bé, amb la garantia de ser, *a priori*, un empresa pública.

—Semipública, perquè el 49% d'Egevasa és propietat d'Aguas de Valencia. Per cert, vostès van designar-ne gerent Alberto Hernández, el marit de la consellera de Sanitat, que finalment –fins i tot Mónica Oltra va criticar-lo– va preferir renunciar. Què li va semblar allò?

—Una mica desproporcionat, perquè no és just que algú quede inhabilitat pel fet d'estar casat amb qui siga. Allò de l'ètica i l'estètica és molt debatible, però pagava la pena tallar-ho de soca-rel. Si això generava un problema tan gran, pagava la pena. Tampoc no era la decisió més important de les nostres vides. Vam pensar que aquesta persona reunia un perfil òptim, però n'hi ha més com ell.

—Tot seguit el seu partit va criticar el nomenament de Vicent Flor, persona molt lligada a Compromís, com a director de la Institució Alfons el Magnànim.

—Ací va haver-hi una errada procedimental. Calia haver convocat el consell de la Institució i que la iniciativa partira d'ell, però independentment d'això, el perfil em sembla perfecte. Es van convocar unes bases, va presentar-se i es va considerar que era la persona més idònia.

—Flor cobra més que el president de la Generalitat. El sou també és l'ídoni?

—Sí. A la Diputació pot haver-hi 200 funcionaris que cobren més que jo. A la Generalitat passa igual. I als ajuntaments, qui més qui menys cobra més que l'alcalde o alcaldessa. Ell cobra per la categoria que ocupa, homologable a la de cap de servei, però si es considera un càrrec de confiança, no hauria de cobrar més que el president i seria lògic que se li reduïra el sou.

—Com pot ser que la diputada de Turisme –Pilar Moncho, de Compromís– presentara València Turisme, la marca que substitueix l'antiga Terra i Mar, i vostè no acudira a l'acte?

—Per qüestions d'agenda.

—D'agenda?

—Va haver-hi un problema de coordinació. No van avisar-me amb prou temps, i quan m'ho van comunicar, no podia canviar l'agenda. A part de la marca, però, m'importen les polítiques que hi ha al darrere. I les línies d'actuació vam presentar-les a Fitur, on jo sí que hi era.

—La marca autonòmica que precocita el president de l'Agència Valenciana de Turisme, Francesc Colomer, no xoca de ple amb aquesta política?

—Jo tinc un dubte: de debò hi ha un turisme provincial?

—Vol dir que no cal una àrea de turisme, a la Diputació?

—Com a mínim, ens cal una coordinació molt gran. Hi ha competències que, cada vegada més, han de ser d'àmbit autonòmic. O és que el turisme –i els esdeveniments esportius– de la província de València no afecta el conjunt de la Comunitat? Seria més lògic que existira una sola marca? I tant que caldria que hi haguera una única marca. Dubte molt que un italià es plantege visitar la província de València o viatjar a la província de Castelló, igual com jo, si visite Berlín, no em plantege visitar la seua província. Hem d'assumir la coordinació entre la Generalitat i les diputacions amb normalitat. Passa que, quan algú ha perdut gairebé tot el poder i li queda el ressort de les diputacions, prova de convertir-les en una plataforma, i no hauria de ser així.

—És partidari de la desaparició futura de les diputacions?

—Avui són insubstituïbles. Els municipis petits només són atesos per les diputacions. Sense elles, es despoblarien per complet. Allò que fa la Diputació podria fer-ho una Conselleria de Municipis? Potser sí, i no hauria de ser cap drama. El que no té sentit és que siguem un calaix de sastre: que ajudem els municipis alhora que gestionem museus, per exemple. Té sentit que hi haja tres consorcis provincials de bombers si pot haver-n'hi un de sol? Per què hem de mantenir el MuVIM –un museu de la ciutat de València!– per

comptes de transferir diners als museus dels pobles? Dit això, un diputat provincial sempre atindrà millor un alcalde o regidor –l'àmbit del qual prové– que no un director general de la Generalitat.

—Acabem parlant del PSPV. Per què vostè i més alcaldes joves de poblacions mitjanes –que en són uns quants– no tenen més ascendència al si del partit?

—L'àmbit municipal sempre ha estat menysvalorat. El PSPV té la major part del poder a les ciutats, i els principals problemes, a les grans ciutats, especialment a València. Això hauria de provocar canvis que afavoriren una visibilitat més gran d'aquells que han estat testats als seus municipis i no sols aporten vots i cares joves, sinó una altra manera d'entendre la política. No es tracta de substituir els uns pels altres, sinó de conviure-hi.

—A la campanya del 20D, tots vostès van passar bastant desapercebuts.

—Molts dels alcaldes joves que tenim van estrenar-se el mes de juny i estan centrats en la gestió municipal, més que no en l'acció política. També és cert que, en la mesura que a tu no et busquen un paper, tu tampoc no te'n busques cap, i és indubtable que no hi ha hagut la vocació de donar protagonisme a gent nova.

—Li agradaria ser secretari general?

—M'agrada ser el que sóc: alcalde d'Ontinyent i president de la Diputació. Allò més normal és que el president de la Generalitat siga també secretari general.

—Si un any abans de les eleccions del 2019 les enquestes no pinten bé, el PSPV hauria de buscar un impuls amb el relleu de Ximo Puig com a candidat?

—En política, tres anys són una eternitat, però no crec que això passe. Sí que pense que els alcaldes socialistes joves han d'anar agafant papers protagonistes. No necessàriament el paper de màxim protagonista, que ha de ser Ximo, però sí un protagonisme més gran. Això és evident que ha de passar, i no sols per una qüestió generacional, sinó també de formes. La gent que tenim una altra manera d'entendre la vida i la política hem d'anar assumint uns altres papers. •